

Jadranka Matić-Zupančič

ČAROBNOST ROSNEGA NAVDIHA

Čista simetrija

Zlagam na to
in ono stran
malo svetlobe
iz drobnih svetilk.

Vse stvari so tu
brez ostrega roba
koralni napev, Bachovsko napet
preigrana jezikovna vadnica.

Inkunabula

Nerazpoznavnost pisave.
Bogati zlati okraši inicialk
kot nekaj kar je bilo na začetku
čeprav skrito v poškodovanem usnju
kaj bi to bilo razen
zadržanega diha pisarja
nevidnega odtisa solze
na neoznačenih marginalijah.

Nedelja, 7. 11. 1993

Zajemam vodo iz bazena
zdravilno, klorirano,
govorim si
to ne bo naredilo odtisa
v čebeljem vosku
spi samo moj spomin
spi nedotakljiv, nezbujen

nobena voda mu ne pride do živega
nobena beseda se ne stika
s tem tajnim stičiščem žuželk,
tukaj lahko nagradim
arheološke pomene slik
v trezorje ali piramide jih
lahko skrijem,
vse varovano bo odkrito
in ne bo mogoč beg,
ker je namen tajnovitosti
iskana najdba
zato sem varna v
istem vračanju vode
to je začaran krog
istega prelivanja
včasih pripustijo
nekaj več svežilnega črtovja.

Pevec

Sedaj ne zmorem govoriti
v katerem jeziku
in v katerem domu
je bila ta melodija umetno zapeta.
Je pevcu zadrhtel glas
se mu je prikradel vrtinec
tišine v dih
so se mu nenadoma povesele oči,
ki niso več mogle zdržati
fiksirane jasnosti,
so že vsi vedeli, da je ta
ne-odmev pristna tujost,
nekaj steklenega je
bilo v glasu
ko se je vračal v grlo,
kot da bi med dlanmi
stiskal nevidne črepinje,
bolečine ni smel pokazati
bolečine nikar
kazal je samo
varljivo senco na obrazu
imel ga je obrnjenega
onkraj vidnega
že rahlo potopljenega
v kruti svetlobi.

Skrivni sij

se je zapisala ta
nenadna radovednost
v glasu, ki je široko
krožil nad poljem,
je bil bolj odprt
pri izgovarjanju skritih vokalov,
so se mu odpirala morja
preorana s snegom
v bleščavi noči, kjer je vse
pokalo od tihega govorjenja ledu
od divje snežne krvi, ki je
udrihala ob podvodni svet,
zdaj, zdaj bo razneslo
idilično pokrajino
po koščkih, po delcih
bom zbirala v Eskimski koči
odtrgane fosile
simbolnih sledi.

Sledi

Lil je stekleni dež
drobil je vse pod sabo
ostajale so samo
lupine besed
mrtve odprte školjke.
Lahko bi to bilo
na solinah ali tam
kjer vse cveti pod nenadnim snegom
v varnem zavetju Pleterij,
kjer se bele sence menihov
dotikajo blede svetlobe
in iz ožarjenih njih odbleskov
padajo na tla
zmrznjene zeli
šopi halucinantnih valov,
ki bruhajo slepo
energijo nenehnega govorjenja.

Hiša

Bil je to ranljiv prostor
v tej hiši
napravljeni za odstrel.
Slišala sem pretakanje krvi,
glasove strahu,
ki so že zastirali okna.
Sonce se je nenadoma stemnilo,
dobilo je črn pajčolan
lahko smrtno mrežo,
po vogalih je že dišalo po prsti
in slasti umiranja
sredi sobe je bil
pognjen bel prt
vaba za krvožejne vampirje,
morali bi samo še vstopiti
da bi se pravljica
s pogledom mrzlično začela.

A. Maraževa

Bogate teksture
a izčiščena
zemlje barva
na trdi podlagi
deluje kot svila
mehkega otipa
preliva se v pregibih
voljno se predaja škarjam
naglemu rezanju
iz nje nastaja
dovršen predmet
oblačilo vsakdanje ali
praznično
zunaj pa posrkana
vsa žametna čarobnost
rosnega navdiha.

Čarobna

Skoz umetni sneg
v polkrožni otroški igrači
spi globoko jezero
brez čolna in brez gibanja
gladke ploskve
neodzivne na glas
ali na prijem nežnih ročic
v njem je še ena vrsta vode
ki nima imena
ne moremo je priklicati
ne moremo ji izmeriti globine
a vedno tu je pod
umetnim snegom
in v okrasnem jezeru
živa žila podzemlja
njen lesketajoči se
ostri spomin.